

מ"ת 3978/11/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד עתאמנה

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 3978-11-16 מדינת ישראל נ' עתאמנה
תיק חיצוני: 437685/2016

בפני	כבוד השופט אייל כהן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	מוחמד עתאמנה

החלטה

בפני בקשה למעצר עד לתום ההליכים.

תמצית כתב האישום ובקשת המעצר

נגד המשיב הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע עבירות שונות שעיקרן סחיטה באיומים, הונאה ועוד.

על פי הנטען באישום, משה, אלון וערן אדלשטיין (להלן: "המתלוננים"), הם בעליה של חברת "גלרן ס.ע. תעשיות בע"מ", שעיסוקה בייצור חלונות אלומיניום והרכבתם (להלן: "החברה"). בין המשיב למתלוננים היכרות רבת שנים, על רקע העסקתו של המשיב כקבלן משנה להתקנת חלונות, מטעמם. ביום 15.12.15 מסר עובד החברה למשיב שלש המחאות, מהן אחת בגין שכרו, בסך העולה על 17,725 ש"ח ושתיים - בסך העולה על 58 אלף ₪, בגין שכרם של קבלני משנה אחרים, אשר הסכימו כי השיקים יועברו אליהם ע"י המשיב, בשל קרבת מקום מגוריהם למקום מגוריו.

בהמשך אותו יום פגש המשיב בקבלני המשנה האחרים ומסר להם מעטפות המכילות לדבריו את השיקים המגיעים להם, אך בפועל מסר המחאות אחרות. בהמשך זייף המשיב חותמת בגב אחת ההמחאות, פדה את כל שלש ההמחאות אצל חלפן, שפרטיו אינם ידועים למאשימה וקיבל את תמורתן במזומן. משהתעורר חשדם של המתלוננים כי קבלני המשנה לא קיבלו את שכרם, ביטלו את ההמחאות. בעקבות האמור נותר המשיב חב לחלפן הכספים. ביום 18.12.15 שוחח המשיב עם המתלונן אלון אדלשטיין והודה כי בשל מצבו הכלכלי פדה את השיקים כאמור. המשיב ביקש להחזיר את הכסף בתשלומים נדחים אך המתלונן סרב ועמד על החזרת הכסף כולו, מיידית.

נטען כי החל מיום 24.12.15 ועד ליום 13.10.16, איים המשיב על המתלוננים כי אם לא ישלמו לו סכומי כסף שונים, ייגרם להם נזק רב לרכוש, סחט אותם באופן שיטתי וגרם להם נזק רב ב- 29 אירועים שונים. המשיב, בעצמו או

באמצעות אחרים, הרס נכסים שבבעלות המתלוננים, וגרם להם נזק המסתכם ב- 211,754 ₪.

כתב האישום מונה מספר אירועים, מבין ה- 29. בין היתר, צוין למשל, כי עובר ליום 3.1.16 גרמו המשיב או מי מטעמו נזקים לזכויות אותן התקינו המתלוננים באתרי בנייה שונים. ביום 3.1.16 שוחח המשיב עם המתלונן אלון אדלשטיין ומסר לו כי פועלים העובדים עבורו הם שגרמו את הנזקים משום ביטול השיקים ואי תשלום לו וכי הפועלים יחדלו מגרם נזק נוסף היה והמתלוננים ישלמו את הסך המבוקש. עוד צוינו אירועים קונקרטיים של שבירת זכויות באתרים שונים בהוד השרון, פתח תקווה, ובאר יעקב. ביום 21.2.16 שוחח המשיב עם אלון אדלשטיין ואיים עליו באמרו: "אתה לא רצית לגמור את זה בטוב... אתה עוד לא יודע מה הולך לקרות עכשיו... הם רוצים להוריד בניין עכשיו".

ביום 13.6.16 הוצא נגד המשיב צו למניעת הטרדה מאיימת מטעם החברה, במסגרת קובלנה פלילית שהגישו המתלוננים בבית משפט השלום ברחובות. על המשיב נאסר בצו, בין היתר, מלהתקרב לכל אתר בנייה בו עובדת החברה, לפגוע בצידה או לאיים על עובדיה. הצו פקע ביום 28.9.16 (להלן: "הצו").

לאחר הוצאת הצו, וחרף האמור בו, ביום 16.8.16 סמוך לשעה 9:10, הגיע המשיב לבניין מגורים בבאר יעקב ושבר באמצעות פטיש את זכויות ה"לובי". בכך גרם נזק בסך 2,703 ₪. עוד באותו יום, בשעה 12:50, שלח המשיב מסרון לאלון אדלשטיין ואיים עליו בכתבו: "שלא תחשוב לרגע שהפועלים יעזבו אותך לפני שתשלם את כל הכסף שאתה חייב להם".

יומיים לאחר האמור, סמוך לשעה 16:00, הסב המשיב נזק באופן דומה, בבניין שבהוד השרון, בסך 2,372 ₪. המשיב נמלט מן המקום בנהיגה ברכב, על אף שלא היה ברשותו באותה עת רישיון נהיגה בתוקף.

גם ביום 6.10.16 הסב המשיב נזק באופן דומה, בבניין שבבאר יעקב, בסך 2,600 ₪ ונמלט מן המקום בנהיגה ברכב, על אף העובדה כי לא היה ברשותו באותה עת רישיון נהיגה בתוקף.

לאור כל האמור הואשם המשיב בסחיטה באיומים - לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן: "החוק"), זיוף בכוונה לקבל דבר - לפי סעיף 418 אמצע לחוק, קבלת דבר במרמה - לפי סעיף 415 רישא לחוק, היזק בזדון לרכוש (ריבוי עבירות) - לפי סעיף 452 לחוק, הפרת הוראה חוקית (3 עבירות) - לפי סעיף 287(א) לחוק ונהיגה ללא רישיון (2 עבירות) - לפי סעיפים 10(א) ו- 38(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"ט- 1969, יחד עם סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל- 1970.

בבקשת המעצר צוין, בין היתר, כי המשיב ביצע עבירות אלה באופן מתמשך, משך כ- 10 חודשים, וזאת גם חרף הצו. עוד צוין כי לחובת המשיב 4 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש והסעת שוהה בלתי חוקי, וכן עבר תעבורתי הכולל 36 הרשעות קודמות, מהן 11 בגין נהיגה ללא רישיון.

ראיות לכאורה ועילת מעצר

בישיבת יום 8.11.16 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. הסניגור הבהיר כי בדעתו לטעון באשר לעצמת העילה ולחלופה לאחר קבלת תסקיר שאת הגשתו ביקש (נוסח הפרוטוקול בעמ' 3, שו' 12-14 אינו מיטבי באשר אינו משקף במדויק את תיאורי זה לעיל). מכל מקום, מעולם לא נשמעה כל טענה בפי הסניגור לפיה לא קיימת עילת מעצר.

מפסיקה חוזרת ונשנית למדנו כי עת עסקין בעבירת הסחיטה באיומים, בשל הפוטנציאל שבה להטלת אימה, כגון על עדים (עילות המסוכנות והשיבוש) הנטייה היא למעצר מאחורי סורג ובריח (ראו למשל: בש"פ 5026/14 מירילאשוילי נ' מדינת ישראל, מיום 27.7.14). עם זאת, ברי כי גם בעבירה זו שוחררו נאשמים בתנאים (ראו למשל: בש"פ 4803/12 ענו נ' מדינת ישראל, מיום 4.7.12, אליו הפנה הסניגור).

בבחינת מסוכנות פרי עבירה זו יש לבחון, בין היתר, האם עסקין בסחיטה על רקע טענה לגיטימית לקיומו של חוב, או שמא בסוחט שזו תורתו-אומנותו, האם התגלתה אובססיות בסוחט, האם נהג אלימות ממש, האם פעל בצוותא ועוד כהנה משתנים. ככלל, גם כשאין עסקין במי הסוחט לשם סחיטה כדרך עיסוק, יש ונסיבות העושה והמעשה יצדיקו מעצר עד לתום ההליכים (וראו: בש"פ 646/10 שמעוני נ' מדינת ישראל, מיום 2.2.10). על הנאשם להראות מדוע בנסיבותיו יש לסטות מן הכלל לפיו דין הסוחט להיעצר (ראו למשל: בש"פ 4120/11 דדוש נ' מדינת ישראל, מיום 6.6.11).

לאור המיחוס למשיב בכתב האישום, לרבות עבירות ההונאה ועוד, ברי כי מתקיימת עילת מעצר בעניינו. כפי שצוין לעיל, הלכה ולמעשה לא חלק ב"כ המשיב על קביעה זו.

חלופת מעצר

בצד קיומן של ראיות לכאורה ובאין חולק על עילת מעצר, חובה על בית המשפט לבחון האם ניתן לאיין את מסוכנות המשיב בחלופת מעצר. תנאי מקדמי לשחרור הוא מתן אמון בנאשם.

בישיבת יום 8.11.16 עתר הסניגור לקבלת תסקיר אשר יבחן גם אפשרות בדבר מעצר המשיב בתנאי איזוק אלקטרוני. כלל הדיונים התמקדו כמפורט להלן בטיבן של חלופות המעצר המוצעות, למול עתירת המבקשת למעצר עד לתום ההליכים. עוד טען הסניגור, כי אין ראיה לפיה המשיב ידע על אודות קיומו של הצו למניעת הטרדה מאיימת, משום שמעולם לא קיבלו לידו. כן ציין כי קיימת בעיה, לשיטתו, בהוכחת הטענה לפיה המשיב הוא שנהג, כמיוחס לו בכתב האישום. בתום דיון קבעתי, בין היתר, כי אין לקבוע כבר עתה כי אחת דינו של המשיב להיעצר וכי גם בעבירות סחיטה מצווה בית המשפט לתור אחר חלופה וזאת מבלי לקבוע כל מסמרות. משכך הוריתי על קבלת תסקיר, אשר יבחן גם אפשרות מעצר באיזוק.

בתסקיר הראשון, מיום 28.11.16, צוין, בין היתר, כי המשיב נולד וגדל בכפר קרע, כי הוא אינו רואה באחת מעניינו,

סובל מפריצת דיסק וכן מכאבי ראש מתמשכים עקב פגיעת אבן בראשו. המשיב בעל חובות כספיים גם לאחר שככל הנראה לא עמד בהסדר בהקשר זה. המשיב נטל אחריות חלקית באשר למימון לו ונקט בגישה קורבנית.

שירות המבחן התרשם כי המשיב בעל מאפייני אישיות תוקפניים, מתקשה לבדוק את התנהלותו לאורך שנים, מאופיין באי סדר בהתנהלותו הכללית ומתקשה לעמוד בסייגים המוטלים עליו. המשיב אימפולסיבי, מתקשה לזהות סימני אזהרה, אינו נרתע מסנקציות וממוקד בצרכיו. עוד צוין, כי המשיב נתון בלחצים של גורמים שונים בקהילתו, על רקע חובותיו. מנגד, לאור מצבו הבריאותי, רתיעתו מן המעצר והבנה ראשונית, מצא שירות המבחן כי הסבירות להישנות מקרים דומים בעתיד בינונית. עם זאת, רמת הסיכון עלולה לעלות באופן משמעותי ככל שהמשיב יהא נתון ללחציהם של גורמים בסביבת מגוריו. משכך, קיים צורך בהרחקתו מסביבה זו, כתנאי בסיסי להפחתת סיכון. שירות המבחן המשיך ובחן מפקחים מוצעים, אך מצאם בלתי מתאימים לפיקוח. כן שלל חלופה מוצעת בכפר קרע. לאור האמור לא בא השירות בהמלצה לשחרור או בהמלצה למעצר בתנאי איזוק.

בישיבת יום 30.11.16 ביקש הסניגור דחייה על מנת לבחון חלופה נוספת, בשים לב באמור בתסקיר. נעתרתי לבקשה זו- בציני, שוב, כי אין בכך כדי לקבוע כל מסמרות. כן הוריתי על הגשת תסקיר משלים.

בתסקיר משלים מיום 6.12.16, המליץ שירות המבחן על מעצר המשיב באיזוק אלקטרוני, בכפר מועאווייה, בפיקוחם של מפקחים מוצעים אותם בחן, לרבות הטלת צו פיקוח מעצרים ושילוב המשיב בקבוצת עצורי בית. עם זאת, חוות דעת מנהלת האיזוק מצאה כי אין היתכנות איזוק במקום החלופה המוצע.

בישיבת יום 8.12.16 הבהיר הסניגור כי נקט בפעולות שונות על מנת להכשיר את מקום החלופה המוצע, בהיבט ההיתכנות הטכנית, לצרכי מעצר באיזוק. לדבריו המדובר בבית בכפר מועאווייה, שנשכר במיוחד לצורך זה (הוצג הסכם שכירות- מש/1).

הצדדים שבו וחזרו על טיעוניהם. בין היתר, ציין ב"כ המשיב כי המדובר במתלון יחיד- קרי במסוכנות ספציפית. עוד ציין כי במהלך כל החודשים בהם בוצעו העבירות-לכאורה, נחקר המשיב מספר פעמים בתחנת משטרה ובכל פעם שוחרר. מכאן טיעונו כי אף לדעת המדינה לא היה המשיב מסוכן דיו על מנת להיעצר. אין חשש שיבוש, לשיטתו, שכן המשיב לא נעצר אגב חקירותיו ובאשר למסוכנות, די לשיטת הסניגור בחלופה המוצעת, בהרחקה ובאיזוק, בפיקוח המפקחים המוצעים. לבקשת הסניגור, בחנתי שני מפקחים מוצעים- חברי ילדות של המשיב. בתום הדיון הוריתי על קבלת חוו"ד משלימה מטעם מנהלת האיזוק.

בישיבת יום 14.12.16 הובהר כי התקבלה חוו"ד משלימה המאשרת היתכנות איזוק בכתובת המוצעת. הצדדים שבו וטענו. עם זאת, העלתה באת כוח המשיב, בשנית, את הטענה לפיה המשיב לא ידע על אודות קיומו של הצו. המבקשת שבה והתנגדה למעצרו של המשיב בתנאי איזוק, בהטעימה כי המדובר בעבירות הניתנות לביצוע גם מן החלופה ובהעדר יכולת ליתן במשיב כל אמון. לאחר שהמבקשת הפנתה לראיות המלמדות לשיטתה כי המשיב ידע על אודות הצו, נעתרתי לבקשת הסניגורית לדחייה לשם השלמת הטיעון.

בישיבת יום 19.12.16 שבו הצדדים וטענו, גם באשר לסוגיית ידיעת המשיב, אם לאו, באשר לצו. בין היתר טען הסניגור כי המשיב מעולם לא נחקר בסוגיה זו. כמו כן שב וטען כי המדובר היה בסכסוך אזרחי וכי החברה חייבת למשיב סכומי כסף, לטענתו. עוד טען הסניגור, כי המשיב מעולם לא ריצה מאסר בפועל וכי למעצר השפעה מרסנת עליו. הסניגור הפנה למשפחתו התומכת של המשיב, ולפסיקה התומכת בטיעונו, לשיטתו. ב"כ המבקשת ציינה, בין היתר, כי אף המשיב עצמו הבהיר כי חלק מן העבירות בוצעו ע"י פועלים שלו וכי ידע הן על קיום דיון בקובלנה והן על הצו שניתן בעקבותיו. המשיב מצידו, פנה בבקשה כי אעניק לו הזדמנות, כי ראוי הוא לאמון וכי יעמוד בכל התנאים אותם אקבע.

לאחר דיון זה נדחה התיק לעיון ולמתן החלטה.

דין והכרעה

מסוכנותו של אדם נלמדת ממכלול הנסיבות האופפות את עניינו, לרבות עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות (בש"פ 1753/07 אבו רקיה נ' מדינת ישראל, מיום 18.3.07). שקילת האפשרות לשחרור לחלופת מעצר, טעונה בחינה דו שלבית. ראשית נבחן האם החלופה יכולה, עקרונית, להפיג את המסוכנות המיוחסת לנאשם ולהפחית את החשש לשיבוש מהלכי משפט. שנית, ככל שקיימת חלופה כזו, נבחנת מידת ההתאמה של החלופה הקונקרטית ומידת התאמתה להשגת התכלית הנ"ל (בש"פ 7495/16 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 9.10.16)). כל חלופה נבחנת למול המסוכנות אותה היא אמורה להפחית.

מעצר בתנאי איזוק אפשר ויהא יעיל, בנסיבות כגון איון מסוכנות ספציפית כלפי מתלוננת בעבירות אלימות, או איון מסוים של מסוכנות בעבירות כגון גניבת רכבים והתפרצויות. לעיתים ייעשה שימוש בכלי זה על מנת לעבות חלופת מעצר, כאשר טיב המפקחים המוצעים אינו מניח את הדעת באופן מיטבי (ובנסיבות- מניחים הם את הדעת) - ועדיין סבור בית המשפט כי אין להותיר את הנאשם במעצר מאחרי סורג וברח.

אך לאחרונה, קבע בית המשפט העליון כי השילוב בין חומרת המעשים המיוחסים לעורר שבא בפניו, שעניינם סחיטה, לבין עברו הפלילי, מובילים למסקנה כי אין די במעצר בתנאי איזוק כדי לאיין את מסוכנותו (ראו בש"פ 8869/16 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 29.11.16). עוד חזרה ונשנתה שם הקביעה לפיה עבירות אלה מאופיינות מעצם טבען וטיבן בכך שניתן לבצען מתוך הבית, תוך שימוש באמצעי תקשורת שונים. כן חזר בית המשפט על מושכלת יסוד, לפיה גם כאשר תסקיר שירות המבחן ממליץ להסתפק בחלופה- כפי שאירע הן בעניינו והן בעניין פלוני הנ"ל- ברי כי שיקול הדעת מסור בסופו של דבר לבית המשפט, האמון על האיזון בין שיקולי הפרט ולבין ההגנה על האינטרס הציבורי.

כמפורט לעיל, איפשרתי למשיב, פעם אחר פעם, למצות כל אפשרות לגיבוש חלופת מעצר, בהדגשי כי איני קובע כל מסמרות. המחלוקת אם כן נעוצה בשאלה האם דינו להיעצר או שמא די במעצרו בתנאי איזוק, בכפר מועאווייה, בפיקוח, כדי לאיין בנסיבות את מסוכנותו.

עסקינן במשיב בעל עבר פלילי. עבירות הסחיטה בוצעו משך כעשרה חודשים וכללו 29 מקרים של גרם נזק הנאמד במאות אלפי ₪. העבירות בוצעו גם ע"י שלוחיו של המשיב, תוך שהוא שב וסוחט את המתלוננים. שירות המבחן עמד על

אופיו של המשיב, כמתואר לעיל, כמי המתקשה בהפנמת גבולות.

הצדדים טענו בסוגיה משנית, שעניינה האם ידע המשיב, אם לאו, על אודות קיומו של הצו. לאחר שבחנתי את שהוצג בפניי, נחה דעתי כי במישור ראיות-לכאורה, ידע המשיב כאמור. עם זאת אדגיש, כי אף לו קיים ספק בעניין זה, אין בכך כדי לשנות- וודאי שלא מהותית- מחומרת מעשיו של המשיב, כמו גם ממסקנותי, כמפורט להלן.

אף לו יצויר כי המשיב לא ידע על אודות הצו, הרי מרביתן המכרעת של העבירות בוצעו לכאורה לפני מתן הצו. המשיב פעל לכאורה כשור-נגח, אשר פעם אחר פעם שב וסחט את המתלוננים, והסב להם נזק רכוש. נקל לשער את מנת סבלם המתמשך של אלה, למול מעשי המשיב. לא בכדי פנו הם לסיועו של בית המשפט, בדרך של הגשת קובלנה, שגם בה לא היה די. ביצוע שלשה מקרי סחיטה נוספים לאחר מתן הצו מושא הקובלנה, בעוד שניים מהם "חוסים" תחת כנפי הצו, במובן של מועד חלותו- מהווים משנה חומרה, המעיד על האמור.

על כל אלה הוסף את עברו הפלילי של המשיב ואת הנתון לפיו מעבר לסחיטה, הרי בוצעו עבירות נוספות, כמתואר מעלה ובעיקר מתחום ההונאה. מלכתחילה- כך על פי האישום- החלה הפרשה בכך שהמשיב בחר לו בדרך המרמה והזיוף לשלשל כסף לא לו, לכיסו.

לא נעלמו מעיני כלל טיעוני הסניגור, כמו גם האמור בתסקירים, באשר למצבו הבריאותי והכלכלי של המשיב, כמו גם הפסיקה אליה הפנה. בהקשר זה אציין כי אינני תמים דעים עם חלק ממסקנות שירות המבחן.

שירות המבחן סבור כי ניתן לאיין את מסוכנות המשיב, תוך הרחקתו מכפר קרע, לאור לחצים להם הוא נתון, מנשיו. דא עקא, שאין בהרחקה האמורה כדי לסייע בענייניו. המחלוקת כאן אינה בין הנושים למשיב, כי אם בינו ולבין המתלוננים מושא האישום.

המשיב ביצע, גם באמצעות אחרים, את עבירותיו בזמנים שונים, על פני תקופה ובמקומות שונים בארץ. בשים לב לטיבה של עבירת הסחיטה, כמתואר מעלה, נעלם מעיני הכיצד הרחקה מכפר כזה לאחר מאיינת מסוכנות זו. יתרה מכך, סבורני כי רף המסוכנות המיוחס למשיב ע"י שירות המבחן נמוך ביחס לזה הקיים במציאות, גם בשים לב לכך כי שירות המבחן נמנע מלהתייחס לאינדיקטורים המלמדים על חומרת המעשים: בצוותא חדא, בעשרות מקרים, על פני תקופה ובמקומות שונים בארץ- ובשים לב לקביעות השירות בדבר אופיו של המשיב.

המשיב אינו סוחט "מקצועי". עם זאת, אף לו הנחתי לטובתו- ואיני מניח כאמור- כי המדובר היה במחלוקת לגיטימית בין ניצים- עדיין חמורים מעשיו. ממילא, על פי המתואר באישום, אין המדובר בטענה לגיטימית לקיום חוב. אין המדובר במי אשר אך ביקש לגבות חוב כשר כלפיו, אשר בייאוש מן הרשויות כי יעשו כן עבורו, לאחר שפנה אליהם, מעד חד פעמית וכשל בסחיטה.

שחרורו של המשיב לאחר חקירותיו אינו משנה מן התמונה דלעיל. בשלב מסוים, אפשר ומאוחר מדי, עמדה המבקשת על תמונת המצב הכללית, בחלוף חודשים של ביצוע עבירות. אפשר והגשת הקובלנה האיצה הבנה זו. תמונה כללית זו אינה מתיישבת לטעמי, עם שחרור ממעצר.

הוא הדין באשר לטענה לפיה לא המשיב הוא שנהג ברכב. המשיב זוהה כנ ג דין הסוגיה להתברר בהליך העיקרי. ממילא אין בסוגיה משנית זו, מבלי להקל ראש, כדי לשנות את תמונת המצב הכללית.

לאור כל אלה, לאחר שהפכתי והפכתי בדבר, מצאתי כי לא נתקיימו חריגים המצדיקים סטייה מן הכלל לפיו דין הסוחט להיעצר. אין מנוס ממעצר המשיב להיעצר עד לתום ההליכים, באשר לא אוכל לתת במשיב את אותה מידת אמון הנדרשת, על מנת להורות על מעצרו בתנאי איזוק.

כאמור, לא מצאתי פגם במפקחים המוצעים, כשלעצמם. עם זאת, לאור עצמת המסוכנות היחסית הנשקפת מן המשיב, בצירוף המפורט מעלה, סבורני כי אין במעצר בתנאי איזוק כדי לאיינה. הקושי נעוץ במשיב- ופחות בחלופה.

איני סבור כי יש בהפקדה גבוהה או באיסור-שימוש בטלפון, בחלופה המוצעת, כדי לשנות ממסקנתי, גם לאור היכולת לפגוש בגורמים שוליים ולמצער לתקשר עימם אף ללא מפגש ישיר.

אשר על כן ולאור כל המפורט מעלה, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

תם ולא נשלם. הואיל והדין קבוע היום לשעה 12:00, מפורסמת החלטתי זו כבר בשעת בוקר מוקדמת, על מנת למנוע הגעת של המפקחים המוצעים לבית המשפט, מצפונה של הארץ.

המזכירות תידע בדחיפות את באי כוח הצדדים בדבר החלטתי זו.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.